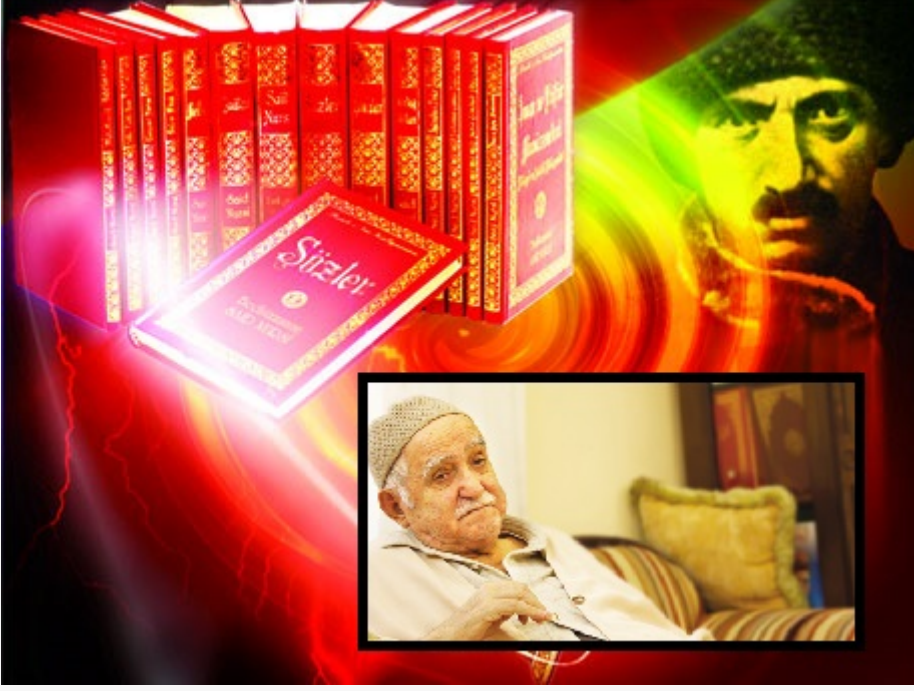

Fenâfi'n-Nur: Mustafa Sungur

“Sungur, fenâfi'n-Nur olmaya mecburdur” Said Nursî
Fenâ...

Kullanılış şekline göre mânâsı değişen bir kelime bu. Tek başına söylendiği zaman insan zihninde kötülüğü tedai ettiren bazı menfî mânâlar hatıra getirirse de, mânevî mânâ derinliği taşıyan bir tabirle birlikte kullanıldığı takdirde, tasavvufî istilâh hâline gelir ve ulvî hakikatleri ifade eder.

Istilâh hâliyle, ‘fâni olma, kendi varlığından geçme, varlığını feda etme’ gibi mânâlar ifade ettiğinden, kendisinden sonra gelen kelimeye ‘uğrunda fâni olunacak kadar yüce değer taşıdığı’ mânâsı kazandırır.

Böylece hem o kelimenin uhrevî mânâsını zihinlerde tebarüz ettirir, hem de kendisini yüceltir. Yani telâffuz cihetiyle olmasa bile mânâ itibariyle o bâki isimde fâni olarak bekâ bulur.

Meselâ Allah, resul gibi mukaddes kelimelerin önüne gelerek ‘fenâ-fillah, fenâ-firresul’ gibi istilâhların teşekkülünü sağlar ve lügât mânâsının aksine, bekayı ifade eden ebedî bir mânâ derinliği kazanır.

Nur kelimesi de onlardan biridir. Fenâ tabiri Nur kelimesinin başına getirildiği zaman ‘Nur’da fâni olmak, nuranîleşmek’ mânâlarına gelen fenâ-finnur kelimesini teşekkül ettirir. Bu kelime, Nur Talebelerini hatırlatan bir Risâle-i Nur istilâhıdır. Mânâ itibariyle bütün Nurcuları hatıra getirirse de söylendiği zaman onlara emsâl olan bir kişiyi hatırlatır.

Mustafa Sungur’u.

Zîra, “Sungur fenâ-finnur olmaya mecburdur” demişti Said Nursî.

Sungur da onu yaptı ve Nur’da fâni oldu.

Mustafa Sungur...

1929 yılında, Eflâni ilçesinin Çalışlar Mahallesi’nde dünyaya geldi. Soyü, Seyyid sıfatı taşıyan Mekkeli Abdüssamedoğulları ailesine mensup Mehmed Efendi ile geçmişî Buhara’ya dayanan Cemile Hanımın oğludur.

Mustafa; çocukluk yıllarında annesinin, babasının yanı sıra dedelerinin, ninelerinin, dayılarının ve diğer yakın akraba çevresinin de itinası sayesinde oldukça sağlam bir aile terbiyesi gördü.

Hepsi muttaki insanlar olan aile büyüklerinin teşvikiyle küçük yaşta temel dinî bilgileri ve Kur'ân'ı okumayı öğrendi. İlk zamanlar takliden de olsa hayatına tatbik etmeye çalıştığı dinî hakikatleri, büyüdükçe tahkikî hâle getirme ihtiyacı hissetmeye başladı.

İlkokulu bitirdikten sonra 1942 yılında Kastamonu'daki Gölköy Köy Enstitüsü'ne girdi. Kendisinin, Afyon Mahkemesi'ne yazdığı temyiz lâyihasında "Ben Kastamonu Gölköy Enstitüsünde okurken bazı muallimler tarafından bize dinsizlik dersi verilmişti" diyerek de ifade ettiği gibi okulda şiddetli dinsizlik telkinlerine maruz kaldı.

O yıllarda, bütün okullarda 'Biz dini toprağa gömdük' diyerek kast-ı mahsusla yapılan ve milyonlarca vatan evlâdının iğfal edilmesine sebep olan dinsizlik propagandasına, Mustafa ailesinden aldığı o dinî bilgilerle mukavemet etti.

Said Nursî'nin adını ilk defa aile büyüklerinin kendi aralarında yaptıkları sohbetler sırasında duydu. Anlatılanlardan çok etkilendiği için okulda "Kastamonu'da bir hoca varmış, cenneti ve cehennemi görerek kitap yazarmış" diyerek sınıf arkadaşlarına sık sık ondan bahsetti.

Enstitü'yü bitirip kendi köyünde stajyer öğretmen olarak çalışmaya başladığında, muallim Şevket Bey de sık sık senakâr ifadelerle Bediüzzaman'dan bahsedince, ona ve eserlerine duyduğu merak arttı.

1945 yılında, Mehmed Güngör'le Huriye Hanımın kızları olan Emine Hanımla evlenip aile reisi oldu. İlk çocukları dünyaya geldiği zaman, daha çocuk denecek yaşta iken baba mesuliyeti ile tanıştı.

Belki de bu hissini tesiriyle artan imanını tahkiki hâle getirme gayretinin neticesinde, Ahmed Fuad, Mustafa Osman ve Hıfzı Efendi gibi Nurcularla tanıştı. Onlardan aldığı Yirmi Üçüncü Söz'ü ve Âyetü'l-Kübrâ'yı okuyunca büyük bir heyecan duydu.

"Fâniden bâkiye ulaşmanın mânâsıdır" diye tarif ettiği ve âşinâ olmaya çalıştığı bu yeni hayat hâlinin tesiriyle, Risâle-i Nurları 'Hava gibi teneffüs edip su gibi içercesine' okuyup yazmaya başladı.

Risâle-i Nur'la meşgul oldukça Said Nursî'ye hayranlığı arttı. Hayatında meydana gelen değişikliği, ona 'Ben eski sefahat ve dalâletimden kurtuldum" gibi ifadelerin yer aldığı mektuplar yazarak anlattı. Ondaki gelen cevabî mektuplar ve umuma hitap eden lâhikalar da ruhunu saran heyecanı teskin etmeye yetmeyince 1947 yılının Eylül ayında ziyaret etmek maksadıyla Emirdağ'a gitti.

Bir ikinci vakti, Ceylân'ın refakatinde huzuruna çıktığında onu 'manevî baba şefkatiyle' karşılayan Said Nursî, "Ceylân bir Sungur, Sungur bir Ceylândır" diyerek onu da mânevî evlatlığa kabul etti.

(.....)

Bir gün "Sungur, bende öyle hastalıklar var ki, bir tanesi sende olsa yerinden kalkamazsın" demişti Said Nursî. Âhir ömründe Sungur'da öyle hastalıklar vardı ki, bir tanesi herhangi bir insanda olsa, o kişi yerinden kalkamazdı. Buna rağmen o yerinde durmuyor, Üstadı gibi hastalıklara meydan okuyarak hizmet ediyordu.

"Üstadla hayatının sonuna kadar beraber olmuş bu zat, Üstadın vefatından otuz sene sonra bile sanki o anda onunla beraber yaşıyor gibi hatıraları capcanlı. Her fırsatta Üstaddan bahsediyor, sözleri saf bal gibi akıyor. Aramızda lisân engeli olmasına rağmen konuşması hiçbir usanç vermiyor. Çünkü o dil ile konuşmuyor. Açılan kalbinin kanatları ile konuşuyor. Şevkinde, Üstada olan sevgi ve saygısının derinliği her hâlinden okunuyor."

Yıllar önce Bediüzzaman Sempozyumu için Türkiye'ye geldiğinde tanıştığı Sungur'un, Said Nursî'ye ve Risâle-i Nur'a olan sadakatini bu ifadelerle dile getirmişti, Iraklı Arap âlimlerinden Prof. Dr. İmadüddin Halil Bey.

Mustafa Sungur 1 Aralık 2012 tarihinde vefat etti. Hâlâ aynı ahvâl içinde. İnşallah hep öyle de kalacak.

Zîra, fenâ-finnur olmanın iktizası bu hâl.